

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Oportunistul necrofil și „colectivizarea” întârziată (dar finală!) a partidului roșu...

Cezar Adonis
Mihalache

Întrebarea nu este de ce a vândut otreapa ordinară „partidul” către PSD... Ci de ce a „cumpărat” Liviu Dragnea?... De ce a purces la acest troc, aparent al nimicului? Pentru că, „pe fond”, avocatul a vândut nimic, ca

masă electorală, iar PSD-ul i-a fost apostilată o fițuică aparent goală la lista cu anexele statutului.

Totul ar fi avut poate un sens dacă imaginea afișată ar fi fost „corectată” (dar nu în d’alde photo-shop!)... Pentru că alături de Pavelescu, acest zero al istoriei eșichierului politic, ar fi trebuit să apară, nu Dragnea, ci Ion Iliescu. Atunci, măcar din perspectiva involuției (PCR)FSN-PDSR-PSD, lucrurile ar fi avut un rost. Atât rezolvarea unui proces neîncheiat al anilor ’50, prin „colectivizarea” partidelor ce se încheie azi (PNL s-a sublimat ceva mai devreme, prin sinistrele fulari galbene ale unei alianțe la fel de mizerabile, dar care măcar a avut un scop politic, supraviețuirea, acum a venit rândul PNȚCD-ului), cât și prin schimbarea foii de „parcurs” a social-democraților, o rebrenduire a fațadei roșii, nu prin schimbarea nuanței, nu-și schimbă viperele năravul dimpreună cu „fundalul”, ci a acronimului de partid.

Cel mai neînsemnat aspect al vânzării făcătuite (!) de Pavelescu-groparul este propriul lui câștig... Poate o funcție pe undeva la ușa unei sinecuri finanțate de PSD. Pentru că târătorul ăsta nu merită o sinecură înființată pentru el special de către actualul partid de guvernare. Este prea mărunț și a dat singurul „as” pe care îl avea în mână. Poate va primi un job de

„lifter” al aptitudinii sale de a se aplica din șale pentru a pupa ceva, constant. Și este puțin probabil să-i se „transfere” lui sinecura pe care o are Victor Ciorbea la „Avocatul poporului”. Chiar dacă, „statuar”, pe aceste rămășițe roșii ale PNȚCD-ului, vândut odată (dar incomplet apostilat) prin alt ordinar autolivrat social-democraților, Victor Cior-

bea, ar părea că pentru același loc s-a prostituat și Pavelescu.

Dar de ce a „cumpărat” PSD?... Doar pentru a-i face o ultimă împlinire lui Ion Iliescu, să poată omul să-și întregească (istoric, desigur!) copârșeul care îl așteaptă de mult prea mulți ani?... Fără această ultimă balama ruginită a istoriei, nu se putea lăsa capacul peste hidoasa figură a unei istorii mult prea lungite, nu peste viețile noastre, căci noi ne merităm din plin soarta căci am lăsat neterminate lucrurile începute (tot de alții!) în Decembrie ’89, ci iată, deja și peste nepoții noștri? Poate că offurile iliesciene sunt de acum satisfăcute. Și-a împlinit menirea din tinerețe, și-a îngropat „adversarii” luptei lui de subclasă, a tras lespede și peste ultimul mare partid dușman al poporului al tinereții lui trăite în atavismul cenușiu. Se poate prezenta cu misiunea de țară împlinită lângă tovarășii începutului lui de luptă. A colectivizat politic tot! Și a lichidat și ultimele rămășițe ale imperialismului gândirii de dincolo de linia partidului unic!

La ce îi trebuia însă această „hârțogăraie” PSD-ului de azi? Unde să se laude electoral cu această îndreptare de partid, mai eficientă decât toate lagărele terorii anilor ’50? Căruia electorat să-i se adreseze cu această

corecție istorică, o rezolvare a problemei din tinerețile paukeriste ale lui Ion Iliescu? Să nu uităm că, întotdeauna, Liviu Dragnea face totul cu un scop clar și palpabil... Nu pentru reparațiile morale ofilite ale unor înaintași aflați pe patul de moarte al istoriei...

Ce a cumpărat de fapt Liviu Dragnea? Pentru că electoratul de microbuz al țărăniștilor era oricum neînsemnat ca pondere... Or, e clar că nu putea să mizeze decât pe acronimul țărăniștilor... Numele partidului... Că a făcut-o temându-se de posibila reînviere a partidelor istorice (iar la momentul potrivit, dacă acestea vor reînvia care cumva cerute de un viitor electorat, tânăr și în căutarea „vintigiului” politic!) va putea face dovada în instanță a încetării de drept a existenței pe vecie a așaziselor „continuității” ale acestora, a PNL-ului prin scoaterea de la naftalină a USL-ului nedesființat legal, iar a PNȚCD-ului prin semnătura acestui Pavelenschi (bine că individul ăsta nu s-a născut în anii ’50!) ori pentru a schimba propriul acronim de partid, strivit de atâtea trădări, vânzări, minciuni, nerealizări, hoții, reprezentări „avocățeste”, livrești (să nu uităm cărțile de pușcărie, tovarășii!) și, mai ales, legislativ-finalizate în favoarea pârniașilor de partid. Și vom avea poate parte de o „rebrenduire”, de la actualul „Social-Democrat” la un „Social și Creștin Democrat”!...

Acum, rămășițele partidelor istorice, redutele care mai viețuiesc pe ici-colo, ar trebui să facă un efort comun. Pentru a merge la tribunal și a anula statutul trădătorilor (sub motivul clar al schimbării direcției doctrinare stabilite de către fondatori, deci, anularea sui-generis a scopului pentru care au fost înființate) și, în consecință, anularea efectelor juridice de azi, de la USL și ALDE la semnăturile „pavelenșchilor”, aceste specii de oportuniști necrofili.

„Bolnavul Europei” este azi Uniunea Europeană

Corneliu
Vlad

„Un dulce far niente” amăgitor, dar riscant, învăluie de câțva timp aventura europeană a integrării, pe care doar accidente de etapă precum Brexitul sau zgomotoasele europarlamentare par să o mai scoată din beatitudinea rutinieră instalată în „Europa birourilor” de la Bruxelles. Dar Europa Unită se află în fața unor sfidări planetare, care fie că nu sunt percepute ca atare, fie sunt asumate tacit sau reportate sine die de Bruxelles și alte câteva capitale europene. Fapt este că Europa Unită este tot mai puțin funcțională, motorul franco-german e gripat, cei 27+1 sunt dezbinați și – poate la fel de preocupant, dacă nu chiar și mai mult – Europa geopolitică nu are aliați și parteneri siguri în lume.

„Bolnavul Europei” este azi Uniunea Europeană. Cu America președintelui Trump, relațiile sunt tot mai nesigure și mai mercantile, cu Rusia sunt blocate de sancțiunile aplicate din voința Washingtonului, cu China dialogul și conlucrarea sunt mai mult decât prudente în fața ofensivei economice dezlănțuite a Beijingului, apreciată de unii, de fapt, ca o ofensivă politică și strategică. Și, pe niciuna din aceste platforme politico-economico-militare (pentru a nu le spune fronturi), Uniunea Europeană nu are strategii unitare și coerente, clare și explicite. S-a văzut din nou, zilele trecute, în timpul turneului european al președintelui chinez Xi Jinping.

În preajma summitului UE-China din prima decadă a lui aprilie, vizitele liderului chinez în Franța, Italia și Monaco au consolidat poziția în negocieri a Beijingului prin acordul Italiei de participare la proiectul intercontinental de infrastructură O Centură, Un Drum și acordul de 35 miliarde dolari pentru 300 de aeronave Airbus livrate de Franța Chinei. Primul – acord strategic, căci Italia e primul stat din G-7 care aderă la proiectul chinez, al doilea – acord economic de o anvergură rar întâlnită, tentant, dar pentru unii și preocupant, căci face din China protagonist economic „de-al casei” (cum scria un ziarist occidental) în Europa. Însă într-o Europa care nu are strategie față de Noile Drumuri ale Mătăsii, ci politici naționale diferite și chiar divergente, inclusiv în interiorul UE. Lipsa de strategie și cacofonia politicilor alimentează scenariile uneori de-a dreptul sumbre, dar nu neapărat fanteziste. Ele

vizează însuși statutul Europei de mâine. „În noua mare competiție de putere dintre SUA, China și Rusia, Europa a devenit pradă. Apartenența sa politică la un Vest slăbit, diviziunile sale interne, beneficiile sale atractive și o piață de 500 milioane de consumatori o fac țintă ideală” – constata, în termeni aproape cinici, dacă nu masochiști, Sophie Kauffmann, director editorial la „Le Monde” într-un comentariu publicat în „The New York Times”.

Cum trebuie să răspundă Europa sfidării mondiale fără precedent a momentului, când are probleme cu cei trei mari centri de putere care fac acum jocurile în lume fără a ține seama în mod deosebit de interesele Vechiului Continent, fie el integrat sau nu? Deocamdată, în această primăvară, la ordinea zilei sunt relațiile cu China, „rival sistemic” cum îl numește Bruxellesul și despre care una dintre trompetele cele mai sonore ale Parlamentului European, Guy Verhofstadt, susține că are „un program de politică externă destinat în mod clar extinderii influenței economice și geostrategice a Chinei la scară globală”. Evaluare împărțită și de președintele francez Macron, dar nu și de majoritatea celorlalte state membre ale UE. Germania are o poziție nuanțată, pentru a nu spune prudentă și rezervată, Italia, Grecia, Portugalia văd în cooperarea cu China o formulă pentru depășirea dificultăților lor economice, iar o serie de state din estul și sudul continentului și-au instituționalizat în format multilateral relațiile cu China prin Grupul 16+1. Cum reacționează China? Cu răbdare și prin negocieri și înțelegeri bilaterale, reafirmând în același timp în mod constant că privilegiază de fapt abordarea multilaterală a problematicii cooperării. Și astfel, organizarea de șantier a proiectului O Centură, Un Drum prinde contururi tot mai precise, pe fondul vacarmului poliglot din Europa Unită...

Ați mințit! Ați mințit! Ați mințit! (scrisoare deschisă către evreii români, oriunde s-ar afla)

Ion
Coja

Evreii români sunt evreii care s-au născut în România ori au trăit în România o vreme, și mai ales îi consider evreii români pe evreii care trăiesc azi în România. Mă adresez lor în calitatea mea de antisemit, cum mă consideră mulți evreii români, dar și români români. Mă simt obligat să pun lucrurile la punct și să îndepartez din mintea compatrioților mei evrei și români o acuză atât de gravă și de nedreaptă.

Stimați compatrioți!

De ce ar fi gravă acuzația de antisemitism? De ce nu-mi convine să fiu etichetat astfel? Pentru că, după mine, a fi anti-semit este un defect de înțelegere și asumare a propriei tale condiții de om. A nutri sentimente de ură, de dispreț sau respingere a unei persoane deoarece acea persoană aparține unui anumit grup etnic, oricare ar fi acesta, dovedește neputința de a accepta și de a înțelege lumea în care ne este sortit să trăim. Dovedește prostie și superficialitate, dovedește existența unor traume grave care au mutilat conștiința persoanei în cauză, anulând-o propriu zis. A fi anti-semit sau anti-rus, anti-maghiar sau anti-român etc. este dovada unei neîmpliniri personale, a unui eșec, a unui complex de inferioritate, iar cel mai des este efectul prostiei, al judecății greșite care a interpretat eronat, abuziv, simplist anumite evenimente, publice sau personale. Cu alte cuvinte, consider că ușurința cu care unii evrei sau români mi-au pus eticheta de anti-semit dovedește prostie și superficialitate, incapacitate de a judeca corect anumite fapte sau evenimente etc. etc. Cred că este interesant de lămurit totuși pentru care fapte am ajuns eu anti-semit, să fiu anti-semit sau, mai exact spus, cum am ajuns să fiu considerat anti-semit...

Am ajuns să duc povara acestei etichete dintr-un motiv care, în ochii multor compatrioți, inclusiv evrei, mă onorează: n-am putut suporta minciuna, minciuna propagandei anti-românești practicate de o seamă de autori evrei și români pe tema deportării evreilor în Transnistria, pe tema așa zisului „holocaust” din România. Sunt cu sutele de mii români care nu acceptă această acuzație din principiu: nu-și pot imagina că părinții lor au putut comite un genocid, o crimă atât de inumană cum este cea de care este acuzat guvernul Antonescu, autoritățile românești din acea vreme, anii 1940 – 1944. Printre acești români se află câteva mii de români care au și argumente pe baza cărora

resping această acuzație nedreaptă și prostească! De ce prostească? Pentru că sunt nenumărate aceste argumente, sunt ușor de găsit și, de cele mai multe ori, rezistă la orice critică, la orice contra-argumentație.

Iată bunăoară un argument simplu și elementar: dacă românii au asasinat în Transnistria peste 200.000 de evrei, unde sunt cadavrele acestor victime?

Temutul NKVD a ucis cinci mii de polonezi și au încercat să le ascundă cadavrele în pădurea Katyn, dar stratagemă nu le-a reușit și cadavrele au fost descoperite... Oare jandarmii români au fost mai pricepuți decât NKVD-iștii lui Stalin și au reușit să ascundă în Transnistria un număr de 40 de ori mai mare de cadavre?!... Nu există acuzație de crimă în absența cadavrului, iar în Transnistria este vorba de 200.000 de cadavre care lipsesc la apelul de după război!... Lipsesc cadavrele, dar nu și victimele, rămase în viață și risipite în lumea largă înainte de a fi înregistrate ca supraviețuitori ai deportării în Transnistria. De exemplu, din București au fost deportați în Transnistria 300 de evrei suspecti de spionaj ori de simpatii pro-sovietice, iar 290 dintre aceștia s-au întors bine merci din Transnistria. Trei dintre ei au murit de bătrânețe, iar șapte au evadat din lagăr și au trecut linia frontului la ruși! (apud Sonia Palty)

Cât privește condițiile în care s-a trăit ca deportat în Transnistria vă citez mărturia indirectă a evreilor care povestec cum au primit în vizită prieteni și rude din România, pe care i-au putut găzdui săptămâni de zile în locuințele în care au fost cazați. (apud Norman Manea)

Mai citez cazul lui Wilhelm Filderman (1882-1963), „cel mai important evreu din Europa”, cum era considerat de liderii evreimii mondiale. A fost liderul necontestat al evreilor din România. În această calitate a intervenit pe lângă mareșalul Ion Antonescu reclamând condițiile precare de trai pentru evreii strămutați în Transnistria, unde mulți evrei mureau zilnic din această pricină. Excedat de aceste intervenții ale lui Filderman, Antonescu l-a deportat și pe Filderman în Transnistria, să vadă cu ochii lui cum mor evreii de foame sau asasinați de jandarmii români. A stat patru luni Filderman în Transnistria, i s-a pus la dispoziție o mașină și un șofer cu care să meargă pretutindeni unde se aflau cazați evreii strămutați / deportați, să-i vadă cum trăiesc, ce plângeri au de făcut etc. După patru luni Filderman s-a întors deplin edificat, n-a mai spus o vorbă despre suferințele evreilor deportați, iar cât a mai trăit a scris și a conferențiat împotriva celor care acuzau România de

genocid anti-evreiesc. Evident, acest text pro-românești, pro Antonescu, ale lui Filderman sunt ascunse de cei care omagiază azi personalitatea excepțională a lui Wilhelm Filderman. Repet, de la Filderman avem cele mai importante mărturii împotriva ideii de genocid anti-evreiesc petrecut în anii guvernării mareșalului Ion Antonescu...

Același Wilhelm Filderman în 1955 a semnat la notariat o declarație explicită pe acest subiect, text care circulă pe Internet sub titlul Testamentul lui Filderman. Îl reproducem integral în completarea acestui text. Cităm totuși din acest document, pentru buna desfășurare a argumentației noastre:

„În perioada dominației hitleriste în Europa, am fost în legătură susținută cu Mareșalul Antonescu. Acesta a făcut tot ce a putut pentru a îmblânzi soarta evreilor expuși la persecuția germanilor naziști. Trebuie să subliniez că populația românească nu este antisemită, iar vexațiile de care au avut de suferit evreii în România au fost opera naziștilor germani și a Gărzii de Fier.

Am fost martor al unor mișcătoare scene de solidaritate între români și evrei în momente de grea încercare din timpul imperiului nazist în Europa.

Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor. Aș aminti doar următoarele două exemple:

– Grație intervenției energice a Mareșalului a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina. El a dat pașapoarte în alb pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol.

– Grație politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub regim de administrare tranzitorie cărora, lăsând impresia că sunt date altora, le era asigurată conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.

Menționez acestea pentru a sublinia faptul că poporul român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul țării, și-a demonstrat sentimentele de umanitate și de moderație politică.”

Spre deosebire de miile de români care nu cred în acuzația de genocid anti-evreiesc în Transnistria, eu, subsemnatul, m-am angajat într-o luptă deschisă, pe față, împotriva acestor acuzații aberante și împotriva persoanelor care au promovat aceste acuzații. De ce am făcut-o?

Las deoparte motivele pentru care nu era cazul „să mă amestec”! Las deoparte ce am avut de pierdut de pe urma acestei preocupări publice. Am avut în schimb parte de un câștig mult mai mare: respectul de sine, de mine însumi, pe

care mi l-aș fi putut pierde dacă stăteam deoparte, ca și când acuzația de genocid adusă neamului meu nu m-ar fi privit și pe mine, în modul cel mai direct, mai personal!

Eu, ca persoană, am fost beneficiarul mai multor împrejurări care mi-au edificat educația, personalitatea. Printre persoanele care au avut o influență decisivă asupra acestui proces de edificare interioară se numără și Alexandru Graur și Petre Țuțea. Deși politic vorbind erau din două tabere opuse categoric – un evreu comunist și un legionar, cei doi semănau prin onestitatea intelectuală deplină, fără cusur. Lui Alexandru Graur îi datorez cariera universitară și modelul de comportament academic autentic, de la care m-am străduit să nu mă abat. Esența acestei educații de care am avut parte poate fi redusă la un singur cuvânt: ADEVĂRUL! Respectul pentru adevăr!

Alexandru Graur, ca evreu, în anii 1940-44 a făcut parte din Centrala Evreiască organizată de Ion Antonescu, care a răspuns de viața evreilor din România. Această Centrală s-a ocupat și de rețeaua de învățămînt pentru evrei, care a funcționat în acei ani, iar Alexandru Graur a răspuns de acea rețea ca inspector școlar. Mint cu nerușinare evreii care se plâng că pe vremea lui Antonescu au fost dați afară din școli! Evreii au fost obligați să-și continue studiile, inclusiv cele universitare, în structurile învățămîntului evreiesc. Cum bine spune evreul Marius Mircu, acei ani au fost pentru evreii din România un exercițiu de auto-administrație care le-a fost de mare folos când au ajuns, câțiva ani mai târziu, să se auto-guverneze într-un stat propriu, Israelul!

În mai multe ocazii am discutat cu Alexandru Graur subiecte dintre cele mai delicate, printre care și faptul că evreii nu au suferit în România nici un genocid! Spre deosebire de soarta pe care au avut-o evreii în alte țări din Europa, unde au avut de suportat un regim de exterminare!!...

De aceea am simțit că sunt dator față de Alexandru Graur să port mai departe mărturia sa: nu a existat o politică de genocid în România anilor respectivi! M-am simțit obligat să aduc la cunoștința publică mărturia marelui profesor! Chiar dacă în felul acesta aveam de pierdut în cariera mea profesională, și nu numai!

O altă împrejurare care „m-a ales”, m-a determinat să mă opun tezei holocaustului din România: după 1990 a apărut lucrarea Cartea Neagră, în trei volume, a lui Matatias Carp. Primul volum este dedicat suferințelor evreiești din vremea guvernării legionare, septembrie 1940-ianuarie 1941. La un moment dat este relatată soarta evreu-

lui Alexandru Spiegler, ucis în bătaie la Hârșova de legionari, după ce și-au bătut joc de el expunându-l la „stâlpul infamiei” o zi întreagă. Am avut ghinionul să știu bine că adevărul era altul: nu-l bătuse nimeni pe evreul Spiegler și nici nu-l omorîse. Fusese expus la stâlpul infamiei, alături de trei țărani români, fiind toți patru vinovați de aceeași „găinărie” – stocare de alimente care lipseau pe piață... Mi-am dat seama că eram singurul cititor al vestitei cărți care cunoșteam adevărul. De unde îl cunoșteam pe adevăr? Din familie. Alexandru Spiegler fusese bun prieten cu tata. Atât de prieten că taică meu, când a aflat pe povestea cu stâlpul infamiei, a luat un taxi din Constanța, l-a încărcat cu merindele cuvenite, și a mers la Hârșova, unde a desfăcut portbagajul mașinii și a pus de un pic-nic, deși era în ianuarie, pe marginea drumului. Mi-am dat seama, citind Cartea Neagră, că sunt singurul cititor care știam adevărul despre evreul Spiegler, persoană pe care eu am cunoscut-o, și care fusese eroul unei frumoase povești despre omenie. Puteam să tac și să las minciuna lui Matatias Carp să se eternizeze?! Se cheamă anti-semitism ce am făcut, restabilind adevărul și salvând de la uitare o frumoasă poveste despre solidaritatea umană?!

Povestea de mai sus este una dintre acele nenumărate „mișcătoare scene de solidaritate între români și evrei în momente de grea încercare din timpul imperiului nazist în Europa” de care vorbea W. Filderman. De-a lungul anilor am auzit o mulțime de povești, de întâmplări asemănătoare, care ilustrau solidaritatea românilor cu evreii aflați în suferință, în primejdie. Din păcate, amintirea acestor scene s-a pierdut din pricina propagandei făcute inexistentului holocaust. N-a existat nicio preocupare oficială pentru recuperarea și salvarea de la uitare a acestor momente sublimite, de comportament omenesc exemplar. Este, după părerea mea, crima cea mai mare săvârșită de activiștii holocaustului: au provocat uitarea momentelor și faptelor care fac cinste ființei umane, demnității noastre. În locul acestor fapte pilduitoare au promovat crime și fărâdelegi imaginate, puse în seama guvernărilor, a autorităților românești! Numai oameni bolnavi au putut imagina crimele oribile puse pe seama românilor, crime care au urșit chipul Omului. Însăși ideea de genocid, împinsă până la fabricarea de săpun din trupul uman, este un mare păcat, este o calomnie abjectă adusă umanității, ideii de om. Este o insultă adusă omenirii! Cine se face vinovat de atâta abjecție?!

Împotriva Poporului Român, împotriva României...

George
Funar

Stabilirea anului 2019 și a perioadei 31 mai – 2 iunie a.c. pentru vizita Papei Francisc I în România nu a fost întâmplătoare. Programul vizitei Suveranului Pontif a fost stabilit la Budapesta, în colaborare cu trimiterea Papei, iar apoi a fost comunicat Președintelui României. Președintele Iohannis l-a acceptat, cu toate că a fost informat de Serviciul Român de Informații (S.R.I.) și Serviciul de Informații Externe (S.I.E.) despre pregătirile speciale făcute de Ungaria pentru această vizită și anexarea Ardealului.

Cunoscând însă adevăratele scopuri urmărite de Ungaria în cârdășie cu Papa Francisc, Președintele României nu a convocat, deocamdată, Consiliul Suprem de Apărare a Țării (C.S.A.T.), ci a dispus și s-a înființat Comandamentul Operativ Național „Vizita Papei Francisc I – 2019” format din reprezentanții Ministerului Apărării Naționale (M.Ap.N), Ministerul Administrației și Internelor (M.A.I.), S.R.I., S.I.E., Serviciului de Transmisiuni Speciale (S.T.S.) și Serviciului de Protecție și Pază (S.P.P.).

Acest Comandament s-a înființat cu mai bine de două luni înainte de data programată pentru vizita Papei Francisc I în România. În anul 1999, cu ocazia vizitei Papei Ioan Paul al II-lea la București, în zilele de 7-9 mai nu a fost nevoie și nu s-a constituit un asemenea Comandament. La nicio vizită de stat desfășurată în România a Președinților S.U.A., Franței, Cancelarului Germaniei, Împăratului Iranului etc. nu a fost constituit un Comandament similar. Aceasta constituie încă o dovadă că autoritățile Statului Român au aflat și cunosc ce a pregătit Ungaria împreună cu Papa Francisc I pentru ziua de 1 iunie a.c. la Șumuleu-Ciuc: declararea autonomiei teritoriale a Ardealului și anexarea acestuia la Ungaria.

Conducătorii Ungariei și ai Bisericilor Catolice Maghiare, de 100 de ani, nu au renunțat și nu renunță la lupta pentru anexarea întregului Ardeal! Ei știu care este Adevărata Istorie a Ardealului, teritoriu multimilenar din Geția Edenică, Țara Primordială pe Pământ unde a lăsat

Bunul Dumnezeu Poporul Primordial Get, strămoșul real al Poporului Român. Adevărul istoric, confirmat de descoperirile arheologice și de scrierile rămase din Antichitate, multe aflate în Arhiva Secretă a Vaticanului, este că Poporul Get, cu cel puțin 6.000 de ani înainte de Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, a avut Scrierea Primordială (tablitele de la Tărtăria, găsite de arheologi nu departe de Alba Iulia), Alfabetul Primordial, Cifrele Primordiale, Religia Primordială monoteistă, Cultura Primordială și

Civilizația Primordială. Capitala Geției a fost Sarmisegetusa, aflată lângă Hațeg. Drapelul Primordial al Geției a avut culorile albastru, galben și roșu, puse pe orizontală. Acest Drapel a fost purtat de români la Blaj, în anul 1848 și la Alba Iulia, la Marea Unire. Stindardul de luptă al strămoșilor noștri a fost Lupul Getic, care era în fapt o armă sonică.

O parte dintre aceste Adevăruri sunt scrise pe cele 200 plăci de aur din tezaurul de la Sinaia (găsit întâmplător în anul 1875), aflate la Vatican, unde au fost duse de regele Carol al II-lea (în anul 1940), precum și pe celelalte 300 plăci mari de aur aflate la Moscova unde au fost trimise de regele Mihai I la 14 septembrie 1944.

Poporul Român este urmașul direct al Poporului Primordial Get și a moștenit dreptul istoric asupra teritoriului României Mari, mai ales asupra Ardealului! Ungaria și maghiarii nu au nici un drept istoric asupra Ardealului! Maghiarii sunt un neam de migratori, au venit de undeva în Europa, ei sunt venetici, inclusiv în România și evident în Ardeal!

Cine au fost ungurii și cine sunt maghiarii? Adevărata lor istorie spune că au existat, pe la anii 850 – 890 d.Hr., hoarde migratoare, crude și barbare în Asia, în sudul actualei

Federații Ruse, care s-au numit unguri. Ei erau organizați în zece triburi dintre care trei triburi kazare, două ugrice, patru turanice și unul a fost cel al maghiarilor. Dintre aceste triburi, cel al bașkirilor nu a migrat prea departe și s-a așezat pe teritoriul actualei Republicii Bașkire, din Federația Rusă. Triburile ungurilor au constituit ultimul val migrator dinspre Asia care au năvălit pe bătrânul continent Europa, în jurul anului 896 d.Hr. și, până la urmă, au ocupat și s-au așezat în Câmpia Panonică și Câmpia Tisei care erau

locuite de Geți. Ungurii de acum 1.100 de ani au fost asimilați treptat de tribul maghiarilor.

Triburile maghiare au fost creștinate în Religia Ortodoxă de către un Episcop Get de la Alba Iulia. Primul lor rege, în anul 1000 d.Hr, a fost de origine Getă și este cunoscut în Istorie cu numele de „Ștefan I cel Sfânt”. Ulterior, conducătorii maghiarilor au fost „sensibilizați” de Vatican și au trecut la Religia catolică. În istoria lor, maghiarii au avut aproape numai conducători străini, dintre care cel mai mare rege al lor a fost românul Matei Corvin (1458-1490), iar Ungaria a fost o provincie înglobată, pe rând, în mai multe imperii. Abia din anul 1920, după Tratatul de la Trianon, apare Ungaria ca stat independent.

În jurul anului 1200 d.Hr., grupuri mici de maghiari s-au așezat în unele zone din Ardeal. Adevărul este că maghiarii au fost și sunt venetici în Ardeal! De pe poziția de venetici în Geția Edenică și după ce au profitat de tradiționala bunătate și ospitalitate a Poporului Get, iar mai apoi a Poporului Român, în ultimii 100 de ani, conducătorii Ungariei și ai Bisericilor catolice maghiare au acționat continuu, în țară și în străinătate, pentru dezmembrarea și anexarea Ardealului la Țara maghiarilor.

Pentru atingerea acestui obiectiv strategic, Ungaria și ierarhii Bisericilor catolice maghiare au beneficiat de sprijinul Vaticanului! În anul 1964 s-a încheiat un Acord de colaborare între Vatican și Ungaria. Sfântul Scaun a ignorat faptul că la Budapesta au fost adoptate mai multe legi anti-evreiești, în anii 1938, 1939 și 1941, iar în anul 1944 Ungaria a deportat 437.000 de evrei în lagărele de exterminare din Germania hitleristă, din care 157.000 de evrei au provenit din partea Ardealului ocupată de maghiari, după Diktatul de la Viena din 30 august 1940.

În acest an, după Centenarul Marii Uniri de la Alba Iulia de la 1 Decembrie 1918 și înainte de împlinirea a 100 de ani de la Tratatul de la Trianon (din 4 iunie 1920), Ungaria împreună cu Vaticanul au plănuit anexarea de facto a Ardealului începând cu ziua de 1 iunie 2019. Nu au avut curajul și tupeul să propună Papei Francisc să viziteze România la 1 Decembrie 2019 și atunci să fie citită, la Cluj-Napoca, Declarația de autonomie teritorială a Ardealului și anexarea acestuia la Ungaria! Conducătorii Ungariei în cârdășie cu Papa Francisc nu au stabilit data vizitei Sfântului Părinte la Șumuleu-Ciuc în ziua de 8 iunie 2019 când are loc pelerinajul catolic de Rusalii! Au ales împreună data de 1 iunie a.c. ca o replică al 1 Decembrie 1918 și pentru a batjocori Poporul Român cu ocazia Zilei Internaționale a Copilului.

Conducătorii Ungariei și ai Bisericilor catolice maghiare au stabilit că la Șumuleu-Ciuc singurul invitat la marele eveniment din istoria maghiarilor este Papa Francisc.

Ceilalți participanți vor avea statutul de pelerini. Ungaria și Bisericile catolice maghiare au solicitat sutelor de mii de pelerini (ei ar dori să se ajungă la un milion) să meargă la Șumuleu – Ciuc îmbrăcați în costume populare maghiare și să aducă numai drapele ale Ungariei, steaguri ale Ungariei mari și ale Vaticanului, precum și steaguri ale localităților pe care apar numai semne heraldice din timpul ocupației horthyste (1940-1944).

Etnicii maghiari din România, maghiarii din Ungaria și din alte țări europene sunt organizați de autoritățile de la Budapesta nu pentru a participa la

pelerinajul catolic de la Șumuleu-Ciuc care va avea loc în ziua de 8 iunie 2019, ci pentru a fi prezenți în ziua de 1 iunie a.c. la cea mai mare adunare din scurta lor istorie când vor să adopte Declarația de autonomie a Ardealului și anexarea acestuia la Ungaria! Înaintea de citirea acelei declarații, Papa Francisc ține neapărat să-l declare sfânt pe unul dintre marii călăi ai românilor din Ardeal, pe Episcopul Marton Aron (1896-1980), cel care a incendiat și a dărâmat Biserici Ortodoxe Românești, cel care a fost un dușman al Poporului Român, al Limbii Române, al integrității teritoriale a României și a tot ce este românesc. Acest Episcop le-a insuflat maghiarilor, prin biserică, lozincile: „Nimic nu va putea împiedica Ungaria să ia tot Ardealul!” și „Ardealul a fost și este al Ungariei!”.

Este evident că, autoritățile de la Budapesta și Papa Francisc au programat și acționează împreună împotriva Poporului Român, împotriva României și pentru anexarea Ardealului la Ungaria!

Papa Francisc I are revelații care sunt transmise pe internet. Papa Francisc a anunțat că: se trece la o Nouă Religie Mondială; Biblia este total depășită și trebuie înlocuită cu o nouă carte; „Într-o lume cu totul nouă” nu putem continua „cu o carte care are mii de ani”; iadul nu există și nu există nici focul iadului; Adam și Eva nu sunt reali, despre ei există doar o fabulă etc.

Recentele declarații ale Suveranului Pontif nu au fost dezmințite de Vatican. Unii comentatori consideră că asemenea declarații sunt un indiciu al nebuniei Papei Francisc. Nu este exclus ca după introducerea la Vatican a testului vizual pentru a stabili sexul celui care a fost ales Papă, să urmeze introducerea testului psihiatric anual pentru Suveranul Pontif.

Contractul poștal de gheretă (de Jilava) și spamul drepturilor noastre

Cezar Adonis
Mihalache

Mai bine puneau direct stampila „Votați PSD!” pe toate taloanele de pensii... Și le dădeau așa, „din mână în mână”! Măcar nu mai aruncau atâția bani, nici pe editarea fițuicilor de preaslăvire a partidului și nici pe contractul de distribuire încheiat cu Poșta Română. Și ar fi fost taxați doar la nivelul Autorității Electorale, eventual cu o reducere a subvenției pentru următorul ciclu electoral. Poate!...

Dar așa, s-au complicat ca proștii! Au dat și bani pentru tipărirea unor fițuici la care oricum nu se uită nimeni, dar au mai plătit și Poșta pentru serviciile ei (plătită înainte, integral, ca la fete, că, deh', e companie de stat, nu?!), iar acum riscă să stârneasca un (val) vârtej privind încălcarea normelor GDPR privind datele personale. Or, măcar să fii fost nătângi doar pe jumătate!... Să fii achitat Poștei un contract dublu de distribuire, pentru ca mizeriile electorale să fie puse în fiecare căsuță poștală, pentru a nu mai rămâne spre studiul opoziției și al presei toate „amprente” utilizării ilegale a unei baze de date (asupra căreia partidul nu avea

absolut nici un drept, iar Poșta Română putea să o acceseze strict pentru plata pensiilor).

Pesemne, cei de la partid s-au bucurat că plătesc printr-un contract și scapă de responsabilități. Iar Poșta, la rândul ei, la fel de tâmpă, s-a huzurit la un teanc de bani pe care oricum nu o să-l împartă pe prime și sporuri la așa care își rup tălpile cu distribuirea, ci tot la „șefime” și sinecuriștii aflați în grații. Pentru poștași (ăia mărunți care își dijmuesc trecerea prin viață alergând de la o adresă la alta), sindicatul a venit cu explicații și asigurări „pe surse”, că, de fapt, adevăratul scop al contractului nu îl reprezintă restul de mămăligă pus la bătaie de partid, ci dorința de a se pune bine pe lângă fieful puterii, să le dea partidul de guvernământ noi și noi sporuri.

Numai că juriștii de partid sunt la fel de pricepuți ca ăia de la Poșta. Și invers... Pentru că un contract comercial și o prevedere cu aparențe juridice (invocarea așa-zisului „serviciu de distribuire neadresată”), nu-i acoperă nici pe unii, nici pe alții. Pentru că în momentul în care „expedițiile” electorale au fost date dimpreună cu taloanelor de pensii, practic s-a sifonat fățiș baza de date utilizată. Pe

care, într-adevăr, Poșta a accesat-o și folosit-o în mod ilegal (prin utilizarea datelor de corespondență într-un alt scop), nu partidul de guvernământ. Dar asta nu înseamnă că PSD -ul este scos din culpă, acesta semnând un contract în care, chiar dacă este cea mai slabă soluție juridică „de acoperire”, există totuși o mențiune privind (și) responsabilitatea beneficiarului pentru conținutul mesajului.

Sigur, din punct de vedere al normelor GDPR, Poșta Română este vinovată într-o măsură mai mare, prin utilizarea unei baze de date într-un alt scop, accesarea acesteia în afara normelor explicate de expediție permisă (trimiterea taloanelor), neacoperirea mesajelor de pe fițuicile distribuite și neprotejarea dreptului destinatarului la secretul corespondenței, prin expunerea acelor obscenități politice ale PSD-ului la prezentarea alături de taloanele de pensii.

Într-un stat de drept, cu o anchetă pe măsura drepturilor încălcate, amenziile ar trebui să fie cu multe zerouri. Dar, probabil, șefii de la poșta s-au gândit și la varianta asta, pentru că, în fond, nu o să plătească ei, ci tot românul, tot

din banii contribuabililor... Totuși, nici cei de la Poșta nu sunt niște căzuți în drum care să nu aibă habar de capcanele pliantelor electorale. Doar că foamea liderilor de sindicat e prea mare, iar responsabilitatea, cel puțin aparent, se împarte oricum pe cap de factor poștal, nu?...

Și am fi naivi să credem că nici trântorii politici ai PSD-ului nu și-au dat seama la ce se expun. Dimpotrivă, în cazul partidului acest „spam” electoral s-a voit a fi afișat chiar așa, ilegal, pentru a fi un mesaj de forță: „Noi putem!”. Nu i-a interesat nici conținutul fițuicilor, ci strict expunerea cât mai vizibilă, trufașă, ostentativ afișată ca fiind în afara legii pentru că, nu-i așa?!, de aia PSD este un partid cu apucături despotice, „pentru că poate”... Să arate, nu doar că își permite să fie în afara legii, ci să acționeze de dincolo de lege și împotriva ei. Și a furnizat un „spam” poștal de campanie din care știe că nu va pierde cel puțin pe câmpul tactic al propriului electorat. Și nici pe cel al pensionarilor, conservatori și cu frică de cei ce au o asemenea putere discreționară și ostentativ afișată.

Consecințele? Probabil se vor pierde în stufărișul

unor sofisme juridice. În cel mai fericit caz, pentru drepturile contribuabililor, Autoritatea Electorală va refuza poate decontarea contractului PSD cu Poșta Română din banii alocați de la buget, dar, față de alte furturi și devalizări, va fi exact cât o pietricică sub talpa unui mamut

Cât despre Poșta Română, se știe de acum pionii de sacrificiu... Pot fi identificați „pe persoană fizică”, respectând și normele GDPR!, după afișarea primelor... Iar dacă va fi o amendă uriașă pentru încălcarea normelor GDPR, acel procent din cifra de afaceri, oricum nu va conta, va fi trecută la „pierderi” iar apoi ștearsă prin grija ministrului de finanțe.

P.S.:

Acuzațiile ar putea fi împinse, eventual!, într-o zonă ceva mai drastică: specularea acestui contract, dinspre partidul de guvernământ către o companie de stat, ca fiind un ajutor de stat mascat. Dar suma este insignifiantă pentru un asemenea demers, iar pe asta s-au bazat și cei ce l-au semnat...

O reparație necesară (scrisoare deschisă)

administrată. Iar statul român l-a desemnat ca administrator, ca guvernator, pe profesorul de drept GEORGE ALEXIANU, un om cunoscut pentru onestitatea sa, pentru capacitățile sale profesionale. Sarcina sa era să readucă provincia la un standard de viață, de civilizație, pe care îl pierduse în urma distrugerilor provocate de Armata Sovietică nevoită să se retragă.

GEORGE ALEXIANU a mai avut o misiune, extrem de delicată: să răspundă de viața celor circa 200.000 de evrei, strămutați din România în Transnistria pentru că erau suspectați de simpatii comuniste, de colaborare cu Uniunea Sovietică. Acești evrei au fost găzduiți în câteva localități, în casele părăsite de localnicii care s-au retras o dată cu Armata Sovietică sau în casele unor localnici, care aveau spații de locuit excedentare.

Curând au început să circule zvonuri alarmante despre situația grea în care trăiau evreii din Transnistria, motiv pentru care în Transnistria au fost organizate mai multe anchete internaționale conduse de entități pacifiste neutre, cum ar fi Crucea Roșie Internațională, Corpul diplomatic din București, Ambasada Elveției. Aceste anchete au produs niște documente, niște rapoarte finale, care consemnează situația constatată la fața locului. În esența lor, aceste rapoarte infirmă zvonurile care circulau despre suferințele evreilor din Transnistria, suferințe împinse până la genocid, la asasinarea

sistematică a evreilor etc.

Însuși liderului evreu WILHELM FILDERMAN i s-a permis să locuiască 4 luni în Transnistria, alături de evreii strămutați / deportați, pentru a cunoaște în mod nemijlocit care era situația acestora sub administrația românească.

Vă aduc la cunoștință, Sfinte Părinte, gestul făcut de un ilustru predecesor în scaunul pontifical, PAPA PIUS al XII-lea: din dispoziția acestuia Vaticanul a trimis o echipă de control în Transnistria, care a cercetat timp de mai multe săptămâni condițiile în care trăiau evreii din România strămutați în Transnistria. În urma constatărilor consemnate de experții Vaticanului, s-a întocmit un raport care a fost prezentat Înaltului Pontifex Maximus care a fost Papa PIUS XII. Luând cunoștință cu satisfacție de realitatea celor ce se petreceau în Transnistria, Papa PIUS XII a decis ca guvernatorului GEORGE ALEXIANU să i se confere distincția papală URBI ET ORBI, cea mai înaltă distincție pe care Vaticanul a acordat-o în acel an 1943.

La sfârșitul războiului, Stalin a decis arestarea tuturor celor care au guvernat teritoriile ocupate de Germania. Au existat 8 guvernăminte, la a căror conducere s-au perindat 11 persoane. Cei 11 guvernatori au fost deferiți unor „tribunale ale poporului”, cu indicația că dacă se va găsi o singură persoană care să reclame un abuz, o nedreptate săvârșită de guvernatorul judecat, acesta să fie condamnat la

moarte și executat. Aceste procese s-au ținut în localitatea unde a funcționat fiecare guvernator. GEORGE ALEXIANU a fost judecat la Odessa, în piața centrală a orașului. Din mulțimea care a asistat la proces, niciun localnic nu a avut ceva de reproșat felului în care GEORGE ALEXIANU a guvernat Transnistria. Drept care autoritățile sovietice l-au declarat nevinovat și l-au înapoiat autorităților românești de la București.

Nota bene: ceilalți zece guvernatori au fost găsiți vinovați și executați...

Din păcate, la București autoritățile comuniste nu s-au împăcat cu verdictul sovietic și l-au implicat pe GEORGE ALEXIANU în procesul mareșalului ION ANTONESCU și a fost condamnat la moarte și executat în luna iunie 1946.

În urma lui GEORGE ALEXIANU au rămas trei copii, a căror viață a fost un adevărat calvar. Au fost dați afară din casă. Izgoniți cu câteva bagaje sumare și au trăit o existență de proscriși. Au pierdut tot ce aveau în casă, inclusiv ordinul (medalia) URBI ET ORBI, confiscată de comuniști și dispărută în depozitele poliției politice.

Un moment de lumină și satisfacție sufletească l-a prilejuit vizita în România a Papei IOAN PAUL al II-lea, când fiul lui GEORGE ALEXIANU, domnul ȘERBAN ALEXIANU, s-a pomenit cu o invitație oficială la recepția oferită de Sfântul Părinte. A înțeles din acest gest că Vati-

canul nu l-a uitat pe GEORGE ALEXIANU și că, în pofida sentinței nedrepte a justiției comuniste, Vaticanul își menține părerea despre faptele lui GEORGE ALEXIANU, despre omenia acestuia, a felului cum a guvernat Transnistria în acei ani atât de complicați, 1941-44.

Consider că vizita Sanctității Voastre la București ar putea să includă și acest moment pe care vi-l propun să fie inclus în programul vizitei Sanctității voastre: o întâlnire cu domnul ȘERBAN ALEXIANU, în cadrul căreia să-i înmânați o copie a raportului cu care în anul 1943 s-a încheiat ancheta din Transnistria a Vaticanului, o copie a textului prin care tatălui său, lui GEORGE ALEXIANU, i s-a conferit ordinul URBI ET ORBI. Eventual și o copie, o replică a acestei medalii.

Aceste documente ar repara cât de cât anii de suferință nedreaptă la care au fost supuși urmașii lui GEORGE ALEXIANU, un om cu suflet de creștin autentic, care a înscris un capitol important în istoria României: felul cum a decurs administrația românească a Transnistriei.

Cu încredințarea că propunerea mea va găsi ecoul scontat în inima Sfinției Voastre, vă doresc multă sănătate și putere să vă duceți până la capăt misiunea la care v-ați angajat în beneficiul omenirii, al lumii creștine. (Ion Coja)